

L

L	1. abr. vertebră lombară; 2. abr. leucocit.
L	sistem de grupă sanguină determinat la taurine (alcătuit din două alele), la suine (alcătuit din șase alele) și la găini (alcătuit din patru alele).
l.	simbolul pentru litru.
LABFERMENT	sin. renină.
LABIAL	(lat. <i>labium - buză</i>) care se referă la buze, ex. comisura labială, fața labială a unui dinte.
LABIE	1. relief ocupând cei doi versanți ai unei fante, în special ai gurii; 2. marginile unei plăgi sau unei incizii.
LABIL	nestatornic, sensibil.
LABILITATE	în biologie, proprietatea materiei vii de a-și modifica starea în care se găsește în funcție de diverși factori; sensibilitate exagerată fizică sau psihică.
LABIRINT	sistem de canale și cavități comunicante între ele.
LABIRINT MEMBRANOS	ansamblul cavităților membranoase conținut în labirintul osos al urechii interne, cuprinde trei părți: vestibulul, canalele semicirculare și melcul.
LABIRINT OSOS	ansamblul cavităților osoase ale urechii interne, săpat în stânca osului temporal și situat intern față de căsuța timpanului.
LABIRINTITĂ	inflamație acută sau cronică a labirintului; apare ca o complicație gravă a otomastoiditei.
LABIU	(lat. <i>labium – buză</i>) buză inferioară la insecte.
LABRUM	(lat. <i>labrum - buză</i>) termen anatomic utilizat pentru formațiuni fibroase cu aspect de buză.
LACERAȚIE	leziune rezultată dintr-o sfâșiere în adâncime a pielii, până în țesutul subcutanat; intervenție chirurgicală care constă în înlăturarea țesuturilor prin dilacerație.
LACRIMAL	care se referă la lacrimi și la secreția lor.
LACRIMOGEN	care determină secreția glandei lacrimale.
LACTAGOG	(lat. <i>lactis – lapte</i> , gr. <i>agogos – conducând la, duce la</i>) substanță care produce creșterea secreției de lapte.
LACTALBUMINĂ	albumină care se găsește în lapte și care poate fi izolată din acesta sub forma unei substanțe cristaline solubilă în apă; coagulează la 70-75°C și este asemănătoare cu albumina din plasma sanguină.
LACTAT	1. produs obținut pe bază de lapte, în urma prelucrării sale din această categorie fac parte brânzeturile, untul, laptele bătut, iaurtul; 2. sare a acidului lactic (lactat de calciu, de sodiu etc).
LACTAȚIE	(lat. <i>lactis - lapte</i>), stare caracterizată prin producerea de lapte de la nivelul mameloanelor.
LACTAZĂ	(fr. <i>lactase</i>) enzimă specifică, având proprietatea de a descompune lactoza în glucoză și galactoză.
LACTENINĂ	substanță cu rol bacteriostatic și bactericid prezentă în lapte și zer.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

LACTESCENT	care are aspectul laptelui.
LACTIC	care se referă la lapte.
LACTIFER	sin. galactofor – care conduce laptele; termenul se utilizează în anatomie pentru definirea canalelor prin care trece laptele de la acinul glandular, până ajunge la exterior.
LACTICO-DEHIDROGENAZĂ	enzimă care produce transformarea acidului lactic în acid piruvic.
LACTIGEN	care favorizează creșterea secreției de lapte.
LACTOBACILLUS	gen de bacterii, format din bacili imobili, grampozitivi care fermentează hidrații de carbon cu producere de acid lactic; întâlnite mai ales în produse alimentare fermentate, unele specii sunt utilizate în industria alimentară.
LACTOBACILLUS ACIDOPHILUS	bacilul care provoacă fermentarea lactozei.
LACTOBEZOAR	concreție gastrică observată la sugarul hrănit cu lapte praf nediluat suficient.
LACTODENSIMETRU	aparat pentru măsurarea densității laptelui în raport cu densitatea apei.
LACTOFILTRU	dispozitiv pentru determinarea impurităților din lapte; substanțele rămase pe filtru se compară cu anumite etaloane convenționale.
LACTOFLAVINĂ	sin. riboflavină.
LACTOFUG	substanță care scade secreția laptelui.
LACTOGLOBULINĂ	substanță proteică din grupa globulinelor.
LACTOMETRU	instrument utilizat pentru determinarea purității laptelui; se folosesc lactometre de tipul aerometrelor, pentru a se recunoaște, prin măsurarea densității laptelui, dacă i s-a adăugat apă și lactometre de tipul refractometrelor, pentru determinarea conținutului în substanțe uscate din lapte.
LACTOREE	(<i>gr. rheo – a curge</i>), eliminarea continuă a laptelui din mamelon ca urmare a relaxării sfincterului papilar, provocată de diferite cauze: hipotonicitate, paralizie etc.
LACTOSCOPI	instrument cu ajutorul căruia se apreciază laptele, după opacitatea sa.
LACTOSERUM	fracțiune a laptelui rezultată după extragerea grăsimii și precipitarea proteinelor; conține apă, lactoză și componenți minerali ai laptelui.
LACTOTRANSFERINĂ	metalproteină care conține fier; este prezentă în lapte și are rol în transferul fierului.
LACTOZĂ	substanță glucidică, formată dintr-o moleculă de glucoză și una de galactoză, care se găsește în lapte.
LACTOZURIE	eliminarea de lactoză prin urină; se întâlnește la femeia gravidă aproape de termen.
LACUNAR	care se referă la lacune sau care prezintă lacune.
LACUNĂ	1. (lat. <i>lacuna – lipsă, adâncitură, groapă</i>) cavitate care apare în urma distugerii țesuturilor dintr-un organ, 2. denumire atribuită unui mic spațiu circumscris, anatomic sau patologic.
LAENNEC (CIROZA)	ciroza atrofică a ficatului, în general alcoolică, caracterizată prin ficat mic, scleros și dur.
L.A.F.	abr. Factor de Activare Limfocitară.
LAGOFTALMIE	(<i>gr. lagos – iepure + ophtalmos - ochi</i>) anomalie care constă în imposibilitatea pleoapei de a acoperi globul ocular, fie prin scurtarea ei, fie prin paralizia mușchiului orbicular.
LAGOMORPHA	ordin în sistematica zoologică în care sunt cuprinse toate speciile asemănătoare cu iepurii.
LAMARK JEAN-BAPTISTE DE MONET	(1744-1829), biolog francez, unul dintre întemeietorii evoluționismului în biologie, lucrarea sa “ <i>Fiziologia zoologică</i> ” (1809) cuprinde concepția sa despre evoluția viețuitoarelor (lamarckismul).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

LAMARCKISM	teorie evoluționistă formulată de <i>J.B. Lamarck</i> despre adaptare, fenomen care are loc sub influența directă a mediului, în conformitate cu cele două legi ale lamarckismului.
LAMBLIA	sin. <i>Giardia</i> (după biologul francez Giard Antoine, 1846-1908), flagelat piriform, identificat și denumit prima oară de către patologul William Lambl (1824-1895), cu doi nuclei și patru cili, care parazitează în epiteliul intestinului subțire la om, cal, rumegătoare și câine.
LAMBOU	în chirurgie, porțiunea de piele sau de mușchi detașată de locul său de origine, de care rămâne atașată numai printr-un pedicul vascular.
LAMELĂ	lamă mică, plăcuță de sticlă foarte subțire, care acoperă un preparat microscopic de pe o lamă.
LAMELAR	care este format din lamele, a cărui structură evocă un aspect de lamele suprapuse.
LAMELIBRANHIATE	clasă de moluște caracterizate prin corpul turtit lateral, acoperit cu cochilie bivalvă, și prin prezența branhiilor lamelare; sunt animale acvatice, marine sau dulcicole, trăind pe fundul apei sau fixate pe pietre., alcătuind în unele mări bancuri masive.
LAMINA DURA	în radiologie, linie densă, uneori greu de interpretat pe clișeu, mărginind spațiul periodontal ce conturează rădăcina.
LAMINECTOMIE	(<i>lat. lamina – lamă, foaie + ektome - ablație</i>) rezecția uneia sau mai multor lame vertebrale cu scopul de împiedica o presiune pe măduva spinării.
LAMINOSIOPTES	(<i>lat. lamina + gr. ptao – lovesc, ating</i>) acarian din familia <i>Laminosioptidae</i> , care parazitează în țesutul conjunctiv subcutanat la găină, producând râia laminosioptică
LAMPĂ R.U.V.	lampă cu cuarț sau sticlă transparentă și vapori de mercur utilizată pentru producerea artificială a radiațiilor ultraviolete.
LANCEOLAT	în formă de lance.
LANDSTEINER (SISTEM)	v. sistemul grupelor sanguine eritrocitare.
LANGERHANS (INSULE)	zone cenușii sau gălbui, distribuite neregulat în țesutul pancreatic și bogat vascularizate.
LANUGO	(<i>lat. lanugo - puf</i>) fire de păr foarte subțiri, care acoperă capul fătului, imediat după naștere cu excepția palmelor și tălpilor.
LAPAROSCOPIE	(<i>gr. lapara – partea moale a abdomenului + skopein – a examina</i>) sin. celioscopie, examinarea cavității abdominale cu ajutorul unui endoscop introdus în cavitatea peritoneală prin traversul pereților abdominali.
LAPAROSTOMIE	deschiderea la piele a cavității peritoneale, practică în situații foarte grave, în general în peritonitele zise depășite.
LAPAROTOMIE	deschiderea chirurgicală a peretelui abdominal și a peritoneului, care este primul timp al unui mare număr de operații ce vizează organe conținute în abdomen.
LAPINIZARE	metodă de adaptare a unui virus prin pasaj pe iepure, care în condiții normale nu este patogen pentru această specie, cu scopul de a obține variante vacinale cu patogenitate modificată.
LARDACEU	care are aspectul și consistența slăninei.
LARIFORME	ordin de păsări acvatice, palmipede cu penele foarte dese, având în general culoarea cenușie pe spate și pe fața dorsală a aripilor și albă pe piept și pe pânțele.
LARINGE	conduct aerian interpus între faringe și trahee, situat în partea mediană și anterioară a gâtului.
LARINGECTOMIE	operație prin care se extirpă, în parte sau în întregime laringele.
LARINGITĂ	inflamație acută sau cronică a mucoasei laringelui, consecutivă unei infecții microbiene sau virotice.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

LARINGOLOGIE	studiul laringelui și bolilor sale.
LARINGOPLEGIE	paralizia mușchilor laringelui.
LARINGOSCOPIE	examen vizual al laringelui, efectuat cu ajutorul unei mici oglinzi montate pe un mâner și prevăzut cu dispozitiv de luminat.
LARINGOSPASM	sin. spasm glotic, spasm laringian; spasm al mușchilor glotei; provoacă dispnee și disfonie.
LARSEN-JOHANSSON (BOALA)	tulburare de osificare a rotulei, care se manifestă la copil prin tumefierea dureroasă a genunchiului, cu revărsat articular.
LARVĂ	(lat. <i>larva</i> – <i>maskă, aparență, fantomă</i>) în parazitologie: stadiu din evoluția artropodelor sau a viermilor, care se dezvoltă prin metamorfoză, urmând după stadiul de ou.
LARVICID	substanță care are proprietatea de a distruge larvele.
LASEGUE (SEMNU)	durere pe fața posterioară a membrului inferior, provocată de flexia coapsei pe bazin, cu gamba în extensie, manevră practică de examinator.
LASER	abr. din engleză (Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation); amplificator de lumină, care emite un fascicul îngust de raze luminoase, vizibile sau infraroșii, într-o direcție bine definită, care transportă într-un timp foarte scurt o mare cantitate de energie.
LATEBRĂ	zonă în centrul ovulei de pasăre, sub discul germinativ, în care se depune numai vitelus alb.
LATENT	care există fără să-și manifeste prezența, așa ca unele anomalii sau unele faze ale unei afecțiuni.
LATENȚĂ	stare de inactivitate aparentă.
LATERALITATE	dominanta funcțională a unei părți a corpului uman asupra celeilalte.
LATEROFLEXIA UTERULUI	deviere a uterului în care corpul acestui organ basculează spre una din părți, în timp ce colul își păstrează poziția normală.
LATEROLATERAL	califică o anastomoză obținută prin sutura deschiderilor practicate pe laturile a două conducte juxtapuse.
LATERO-POZIȚIE	<ol style="list-style-type: none">1. deplasarea laterală a unui organ;2. devierea unuia sau mai multor dinți înspre partea dreaptă sau stângă a arcadei dentare.
LATEROPULSIUNE	<ol style="list-style-type: none">1. dificultate manifestată de parkinsonieni de a se menține în echilibru după un pas executat lateral;2. tendință de deviere laterală în timpul mersului sau de aplecare într-o parte, observată în leziuni ale labirintului urechii interne.
LATEROVERSIE	<ol style="list-style-type: none">1. înclinarea laterală a unui organ;2. în dentistică, sin. cu lateroposiție.
LATEX	<ol style="list-style-type: none">1. lichid lăptos care circulă în corpul unor plante, obținut prin scurgere liberă, după incizia tijei sau trunchiului;2. particule de polistiren folosite pentru cercetarea factorului reumatoid în ser., prezent mai ales în poliartrita reumatoidă.
LATIRISM	intoxicație cu plante din genul <i>Lathyrus</i> , întâlnită la rumegătoare și cabaline.
LAVAJ	sin. spălare.
LAX	(lat. <i>laxe</i> – <i>larg, spațios, liber</i>) termen utilizat pentru țesuturi care prezintă multe spații și mobilitate crescută.
LAXATIV	substanță care provoacă eliminarea unuia sau mai multor scaune moi. crește peristaltismul intestinal. ușurează tranzitul intestinal prin lubrifiere și emulsionare.
LAZARET	(lat. <i>lazarus</i> - <i>lepros</i>) termen vechi, care definește o instituție de supraveghere a sănătății oamenilor, pentru a opri introducerea bolilor infecțioase într-o țară.
LĂUZĂ	femeie aflată în starea fiziologică normală imediat următoare nașterii. lăuzia are durata de 6 săptămâni după naștere.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

L.C.R.	abr. lichid cefalorahidian.
L.D.H.	abr. lactatdehidrogenază.
LEBER	sin. atrofie optică Leber (Theodor von, 1840-1917); boală ereditară și familială care debutează prin nevrită optică subacută și ajunge la atrofie optică bilaterală; plex scleros episclerat în jurul limbului sclerocornean.
LECITINE	(gr. <i>lekithos</i> – gălbenuș de ou) fosfolipide lipsite de sulf, conținând azot (care le conferă un caracter amfoter).
LEGEA BIOGENETICĂ FUNDAMENTALĂ	lege formulată de <i>E. Haeckel</i> , după care, în cursul dezvoltării sale ontogenetice, individul repetă cele mai importante modificări ale formei prin care au trecut strămoșii lui în cursul dezvoltării lor filogenetice lente și îndelungate, conform cu legile eredității și adaptabilității.
LEGEA FACTORILOR LIMITATIVI	sin. <i>legea minimumului</i> , <i>legea lui Liebig</i> – lege care stabilește că în producție este hotărâtoare substanța nutritivă prezentă în cele mai mici cantități; ea este valabilă nu numai pentru funcțiunile chimice, dar și pentru majoritatea celor vitale.
LEGEA HARDY-WEINBERG	sin. <i>legea echilibrului populațiilor</i> – o populație este considerată ca fiind în echilibru atunci când, în absența unor factori modificatori, își menține în generații succesive aceeași frecvență a genelor și aceeași structură genetică. Această lege se bazează pe următoarele elemente: frecvența tipurilor de gameți produși de indivizii unei generații sunt aceleași cu frecvența genelor respective în generația care produce gameții; frecvența noilor genotipuri în generația filială depinde numai de frecvența genelor în generația parentală și nu de frecvența genotipurilor parentale; ținând seamă de distribuția binomială a genotipurilor, determinată de frecvența genelor la un anumit locus, înseamnă că o populație este în echilibru atunci când frecvența genotipului homozigot este egală cu pătratul frecvenței genei respective, iar frecvența genotipului heterozigot este egală cu de două ori produsul între frecvențele celor două gene.
LEGILE EREDITĂȚII	fenomene genetice cu caracter universal care acționează în două momente cruciale ale ciclului vital al organismelor și care constituie mecanismul de transmitere al caracterelor de la o generație la alta; a. legea segregării materialului genetic – acționează numai în gametogeneză când se realizează trecerea de la spermatociti sau ovociti primari la spermatociti sau ovociti secundari; b. legea grupării independente a materialului genetic – acționează atât în gametogeneză cât și în fecundare.
LEGIONELLA PNEUMOPHILA	bacil gram negativ, ubicuitar, necapsulat, cu creștere dificilă în caz de incorporare aerogenă provoacă „boala legionarilor“, pneumonie atipică, netratată, boala are sfârșit letal, provoacă infecții nozocomiale intraspitalicești.
LEGUMINOASE	familie botanică cuprinzând numeroase specii de plante spontane sau cultivate, alimentare (mazăre, fasole, soia, linte, năut) sau furajere (lucernă, trifoi, sparțetă, lupin etc.).
LEIOMIOM	tumoră benignă formată din țesut muscular neted; poate apare în musculatura netedă, mai ales în uter.
LEISHMANIA	gen de protozoar, denumit de către Leishman (1865-1926), aparținând familiei <i>Trypanosomidae</i> , clasa <i>Mastigophora</i> care parazitează la câine și la om, unde produce boala denumită leishmanioză.
LEMNISC	fascicul nervos, ca un cordon, prezent în trunchiul cerebral.
LENOIR (FRACTURA)	varietate de fractură a primului metacarpian.
LENTICULAR	1. în formă de bob de linte; 2. sin. cristalinian.
LENTICULOSTRIAT	care se referă la nucleul lenticular și la corpul striat.
LENTIGO	mic nev pigmentar, plan sau reliefat, localizat pe față, gât sau mâini.
LENTILĂ	piesă din sticlă cu suprafață curbată care poate refracta razele luminoase.

LENTILĂ HIBRIDĂ	proteză oculară de contact, dură, din polimetil metacrilat, cu diametrul de 8,5 mm, corespunzând zonei corneene optice.
LENTILĂ SUPLĂ	proteză oculară de contact, deformabilă sub apăsare, dar reluându-și forma inițială când presiunea încetează.
LENTOPTOZĂ	(lat. <i>lens + ptosis - cădere</i>), căderea cristalinelor înapoi sau hernia lui în camera anterioară.
LEPINE (VACCIN)	tip de vaccin antipoliomielitic.
LEPORIDE	familie în sistematica zoologică aparținând rozătoarelor, subordinea <i>Logomorpha</i> din care fac parte iepurii.
LEPOTRIX	(gr. <i>lepis – coajă, solz mic + thrix - păr</i>), sin. tricorexie nodoasă; afecțiunea firelor de păr care prezintă la bază mici concrețiuni.
LEPRĂ	(gr. <i>lazarus-lepros – cu pielea acoperită de cruste</i>) sin. boala Hansen; boală infecțioasă cronică produsă de <i>Mycobacterium leprae</i> , bacil acidorezistent. localizată îndeosebi pe piele, sistemul nervos periferic, sistemul limfatic și diverse viscere.
LEPTOCIT	eritrocit de grosime redusă și cu diametrul crescut, volumul rămânând normal.
LEPTOMENINGITĂ	(gr. <i>leptos + menigx – membrană + itis - inflamație</i>) inflamația membranei piamater.
LEPTOMONAS	(gr. <i>leptos + monas – unul, singur</i>) parazit din familia <i>Trypanosomatide</i> , clasa <i>Mastigophora</i> care se găsește la vertebrate.
LEPTONEM	(gr. <i>leptos + nema - filament</i>), sin. leptoten; prima etapă a profazei meiotice în care cromozomii se individualizează sub forma unor filamente lungi și subțiri.
LEPTOSOMATIC	(gr. <i>leptos + soma - corp</i>) individ cu corpul mai subțire decât normal.
LEPTOSPIRA	gen de bacterii mobile, de formă helicoidală, foarte răspândite în natură, subdivizate în multe grupe și tipuri, din care unele patogene pentru om.
LEPTOSPIROZĂ	boală produsă de leptospire care se întâlnește la bovine, la cabaline, la porcine și la câini.
LEPTOZOM	care este caracterizat prin corp alungit și subțire.
LEST	aliment grosier, cu valoare nutritivă scăzută, dar necesar declanșării dinamicii gastrice.
LETAL	(lat. <i>letum - moarte</i>) mortal, fatal, în legătură cu moartea.
LETALITATE	riscul pe care îl prezintă o boală de a fi mortală.
LETARGIE	sin. moarte aparentă; somn profund, prelungit însoțit de diminuarea funcțiilor vitale, întâlnit și în encefalita letargică ca o expresie a leziunilor diencefalice; în psihiatrie: acces de somn amintind de somnul hipnotic.
LETTERER-SIWE (BOALA)	boală caracterizată prin proliferarea difuză a celulelor reticuloendoteliale care se supraîncarcă adesea cu colesterol, traducându-se clinic, la sugar, prin febră, hemoragii cu adenopatii și anemie, hepatomegalie, hiperplazia măduvei osoase și evoluție rapidă spre moarte.
LEUCEMIE	(gr. <i>leukos –alb; haima -sânge</i>), termen folosit pentru leucoză; proces proliferativ neoplazic al mezenchimului leucoblastic, caracterizat în general prin creșterea insolită a numărului de elemente leucocitare mieloidă sau limfoide, însoțită de metaplazii ale organelor hematopoietice.
LEUCEMIE ALEUCEMICĂ	stadiu evolutiv precoce sau o formă particulară de leucemie în care nu se constată creșterea notabilă a leucocitelor sanguine, dar cu modificări importante ale mielogramei și o proliferare considerabilă a țesutului hematopoetic.
LEUCINĂ	aminoacid natural indispensabil, constituent normal al proteinelor.
LEUCISM	culoare albă a părului de acoperire și protecție întâlnită la animale, părul fiind total lipsit de pigment, iar pielea, irisul și copitele pigmentate.
LEUCOBLASTEMIE	prezența de leucoblaști în sângele circulant, exceptând cazuri excepționale, la noul născut, prezența acestor celule, chiar în număr mic, indică prezența leucemiei.
LEUCOBLAST	(gr. <i>leukos- alb + blastos - germen</i>) celulă inițială din care se formează globulele albe, stadiu intermediar între mieloblast și promielocit.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

LEUCOBLASTOZĂ	nume dat uneori afecțiunilor caracterizate prin creșterea numărului de leucoblaști în organele hematopoietice și în sângele circulant.
LEUCOCIT	(gr. <i>leucos</i> –alb; <i>citos</i> -celulă), sin. <i>globul alb</i> ; celulă nucleată din sângele periferic normal. termenul cuprinde elemente mieloide numite și granulocite (neutrofile, eozinofile, bazofile), elemente limfatice (limfocite).
LEUCOCITOZĂ	creșterea numărului de leucocite peste cifrele normale (6000-8000), ca răspuns la un proces de apărare al organismului.
LEUCOCITOOZON	(gr. <i>leukos</i> + <i>kytos</i> + <i>zoon</i> - animal) hemosporide lipsite de pigmentul melanic, care parazitează la păsări în sânge și organe.
LEUCOCITURIE	prezența leucocitelor în urină în cantitate mare; se pune în evidență prin examenul sedimentului urinar.
LEUCODERMIE	decolorarea, mai mult sau mai puțin intensă a pielii, mai ales când este urmarea unei boli de piele.
LEUCOENCEFALITĂ	orice afecțiune cerebrală, caracterizată anatomic prin leziuni inflamatorii, predominante la nivelul substanței albe din emisferile cerebrale.
LEUCOGRAMĂ	analiză de laborator; parte a hemogramei care cuprinde numai numărătoarea leucocitelor și formula leucocitară.
LEUCOKININĂ	peptid format sub acțiunea proteinazelor eliberate de leucocite în cursul unui sindrom inflamator și având proprietăți vasodilatatoare.
LEUCOM	leziune cicatricială opacă, albicioasă, care interesează întreaga grosime a corneei, la care aderă câteodată irisul.
LEUCONICHIE	decolorarea parțială sau totală a unghiilor.
LEUCOPEDEZĂ	(gr. <i>leukos</i> + <i>pedao</i> – sar peste) migrarea leucocitelor prin spațiile intercelulare ale endoteliului capilar.
LEUCOPENIE	sin. hipoleucocitoză, leucocitopenie; scăderea cifrei leucocitare în sângele periferic sub 4000 elemente/mm ³ , de obicei, însoțită de leucopenie.
LEUCOPOIEZĂ	sin. leucocitopoieză; formare a diferite tipuri de globule albe.
LEUCOREE	sin. <i>flur albus</i> , pierderi albe; denumire atribuită oricărei scurgeri albe din vagin.
LEUCOSARCOM	tumoră malignă circumscrișă, având ca punct de plecare un țesut sau organ leucopoietic, ganglion, splină, amigdală.
LEUCOTRICHIE	decolorarea congenitală a părului.
LEUCOTRIENE	grup de substanțe care rezultă din metabolismul acidului arahidonic cu rol în inflamație.
LEUCOVORIN	factor de creștere înrudit cu acidul folic, necesar dezvoltării lui <i>Leuconostoc citrovorum</i> .
LEUCOZĂ	(gr. <i>leukos</i> + <i>osis</i>) proces morbid care evoluează în țesutul leucopoietic (se cunosc: leucoza leucemică, aleucemică și eritroidă).
LEVARTERENOL	sin. noradrenalină.
LEVATOR	(lat. <i>levo-are</i> – a ridica) cu referire la mușchii care au funcția de a ridica.
LEVOCARDIE	anomalie congenitală rară, în care toate organele interne au poziția inversată, în afară de inimă, care este normal situată, dar prezintă malformații complexe.
LEVOGIR	1. (lat. <i>laeva</i> – la stânga + <i>gyros</i> - cerc) care face ca lumina polarizată să se întoarcă spre stânga. 2. devierea spre stânga a globului ocular prin contracția mușchiiului oculomotor comun.
LEVULOZĂ	sin. fructofuranoză; cetohezoză existentă în vegetale.
LEVURĂ	(lat. <i>levo-are</i> – a dospî) ciuperci unicelulare, din clasa <i>Ascomiceta</i> , ordinul <i>Protoscales</i> care se înmulțesc prin înmugurire și care produc fermentații.
LEYDIG	celulă din testicul, poligonală pe secțiune și așezată în cuiburi perivascularare între tubii seminiferi (glande interstițiale).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

LEZIUNE	1. plagă sau alt prejudiciu adus corpului de o forță exterioară; 2. modificare patologică la nivelul țesuturilor
L.H.	abr. gonadotrofina B.
Li.	simbolul litiului.
LIBERINĂ	sin. releasing factor.
LIBIDO	sin. apetit sexual; tonus biologic al instinctului și nevoilor sexuale.
LICHEN	(gr. <i>leichen - pecingine</i>) denumirea generică pentru o serie de afecțiuni de cauze multiple, având ca leziuni elementare mici papule.
LICHID CEFALORAHIDIAN	produs biologic cu structură coloidală, rezultat al secreției plexurilor coroide.
LICOREXIE	(gr. <i>lykos – lup + orexis - poftă</i>) apetit exagerat.
LIENAL	(lat. <i>lien - splină</i>) în legătură cu splina.
LIGAMENT	(lat. <i>ligamentum - legătură</i>) fascicul fibros, variabil ca formă și mărime, rezistent și puțin extensibil, care leagă între ele două piese osoase, mai ales la nivel articular sau diverse organe sau părți din corp.
LIGAMENTE ÎNCRUCIȘATE	cele două ligamente interne ale genunchiului (anterior și posterior).
LIGAMENTOPEXIE	operație prin care se scurtează și se fixează ligamentele rotunde ale uterului, pentru a corecta retroflexia sau retroversia.
LIGAMENT FALCIFORM (LA FICAT)	repliu peritoneal în formă de coasă, care leagă fața superioară a ficatului cu diafragma și cu peretele abdominal anterior.
LIGATURĂ	nod făcut cu un fir de catgut, mătase, nylon etc în jurul unui vas, pentru a obține hemostaza sau în jurul altui conduct, cordon sau pedicul, pentru a se întrerupe continuitatea sau înainte de a-l secționa.
LIGNIFICARE	proces de impregnare a unor celule cu lignină.
LIGNINĂ	constituent al peretelui celulelor vegetale, reprezentând ceea ce rămâne după dizolvarea glucidelor, în special a celulozei lemnului.
LILLEHEI-KASTER (VALVA)	proteză valvulară cu disc bascular și liber, destinat înlocuirii valvelor mitrale, aortice sau tricuspidiene.
LILIACEAE	familie de plante care fac parte din clasa <i>Monocotyledonatae</i> , ordinul <i>Liliales</i> ; cuprinde circa 4.000 de specii, grupate în 250 de genuri și 12 subfamilii; sunt plante ierboase, foarte rar lemnoase, având un areal foarte larg.
LIMAX	1. (lat. <i>limax - melc</i>) gen de melci din familia <i>Limacidae</i> . 2. tumoră în spațiul dintre unghii la bovine.
LIMB	inel; structură anatomică mărginită un organ și având în general formă rotunjită sau inelară.
LIMBĂ SABURALĂ	limbă încărcată cu un depozit alb-galben.
LIMFADENITĂ	sin. <i>adenită</i> – inflamația ganglionilor limfatici.
LIMFADENOPATIE	inflamația căilor și ganglionilor limfatici.
LIMFADENOM	tumoare a ganglionilor limfatici
LIMFADENOZĂ	afecțiune a ganglionilor caracterizată prin creșterea în volum a tuturor ganglionilor limfatici.
LIMFAGOG	(lat. <i>lymph + agein – a mări, a zori</i>) substanțe care măresc cantitatea de limfă.
LIMFĂ	produs biologic cu structură coloidală, rezultat din transsudarea plasmei sanguine la nivelul spațiilor limfatice; asigură schimbul metabolic la nivelul țesuturilor și celulelor; sursa de origine a plasmei interstițiale.
LIMFANGITĂ	inflamația vaselor limfatice.
LIMFANGIECTAZIE	dilatarea vaselor limfatice

LIMFANGIOM	angiom al vaselor limfatice caracterizat prin îngroșarea și dilatarea pereților vaselor limfatice.
LIMFANTISM	sin. <i>diateză limfatică</i> – stare caracterizată prin dezvoltarea exagerată a sistemului limfatic, constituind un adevărat suport predispozant pentru unele stări patologice, datorită reducerii schimburilor la nivel tisular; infecții cutanate, eczeme etc.
LIMFATIC	1. care se referă la limfă; 2. termen utilizat pentru definirea animalelor cu temperament atenuat și constituție grosolană.
LIMFOBLAST	celulă considerată precursor a limfocitelor.
LIMFOCIT	(lat. <i>lymph</i> – apă limpede + gr. <i>kytos</i> - celulă) celule formate în organele limfatice (ganglioni, splină, timus), considerate stadiul terminal al seriei limfocitare, cu un nucleu intens colorat, reprezentând 25-30% din leucocitele sângelui.
LIMFOCITE B	limfocite care produc anticorpi.
LIMFOCITE T	una din cele două populații de limfocite, care intervin în reglarea răspunsului imunitar și în rejectarea grefelor; maturarea lor se face prin pasajul lor în timus sub influența unui factor timic.
LIMFOCITEMIE	creșterea proporțională a numărului de limfocite din sânge peste valorile normale peste valorile celor albe (fără ca numărul acestora din urmă să fie modificat).
LIMFOCITOPENIE	scăderea numărului de limfocite.
LIMFOCITOPOIEZĂ	formarea limfocitelor în țesuturile limfoide.
LIMFOCITOZĂ	1. creșterea numărului de limfocite din sânge față de numărul celorlalte feluri de leucocite, 2. trecerea unui număr mare de limfocite în diferitele lichide din organism.
LIMFOGENEZĂ	producerea de limfă; limfopoieză.
LIMFOGRANULOMATOZĂ	infecție granulomatoasă a sistemului limfatic.
LIMFOKINE	substanțe secretate de limfocite cu rol în imunitate.
LIMFOM	1. sin. limfadenom, limfocitom; tumoare cu arhitectură de ganglion limfatic, construită din limfocite; 2. nume generic pentru toate tumefacțiile ganglionare de diferite cauze.
LIMFOMATOZĂ	afecțiune caracterizată prin creșterea în volum a ganglionilor limfatici.
LIMFOPENIE	sin. limfocitopenie; scăderea numărului de limfocite.
LIMFORAGIE	scurgerea limfei în urma deschiderii accidentale a vaselor limfatice.
LIMFOSARCOM	tumoare malignă a ganglionului limfatic, cu alterarea arhitectonicii normale glandurale și invazie capsulară.
LIMINAR	1. care este abia perceptibil, fiind la limita pragului de sensibilitate, 2. care este la limita pragului de eficacitate.
LIMNEE	(gr. <i>limne</i> – mlaștină, lac) melci acvatici din familia <i>Lymnaeidae</i> de obicei gazde intermediare a unor paraziți.
LINAMAROZID	sin. <i>linamarină</i> , glucozid cianogen din semințele de in.
LINDAN	v. hexaclor ciclohexan.
LINGUAL	care se referă la limbă.
LINGUATULA	(lat. <i>linguatus</i> – în formă de limbă) parazit din familia <i>Linguatulidae</i> , ordinul <i>Pentastomida</i> care parazitează în cavitățile și sinusurile nazale și frontale la câine.
LINGULECTOMIE	ablația chirurgicală a limbii plămânului stâng.

LINIE ALBĂ	tendon rigid ce se găsește pe linia mediană a abdomenului, format de cătreîmbinarea aponevrozelor mușchilor oblici și transversși ai abdomenului.
LINIMENT	(lat. <i>linio-ire – a unge</i>) preparat farmaceutic lichid sau semisolid cu aspect limpede sau lăptos, folosit pentru uz extern în fricțiuni sau aplicații locale.
LINITĂ	inflamația peretelui stomacului
LINITĂ PLASTICĂ	formă de cancer gastric care infiltrează cu țesut scleros o bună parte a peretelui stomacului.
LINKAGE	(eng. <i>Linkage – înlănțuire</i>) transmiterea înlănțuită a genelor din același cromozom, (ca abatere de la legile lui Mendel), producându-se segregarea neregulată.
LINKAGE GRUP	sin. <i>grup de înlănțuire</i> – grupul de gene care segregă împreună ca urmare a situaării lor pe același cromozom; un anumit linkage grup corespunde unui anumit cromozom, de unde concluzia că numărul grupelor de înlănțuire este limitat, în sensul că este egal cu numărul cromozomilor dintr-un genom.
LINKERI	legături care unesc mai multe molecule de ADN așezate cap la cap în cromozom.
LIOFIL	(gr. <i>lyo – eliberez, desfac + phylia - iubire</i>) comportarea moleculelor sau particulelor dispersate (faza dispersată) din soluțiile coloidale, de a absorbi la suprafața lor molecule ale mediului de dispersie.
LIOFILIZARE	sin. criodesicare; procedeu pentru conservarea unor preparate biologice, prin înghețare și îndepărtarea apei înghețate prin evaporarea în vid.
LIOFOB	(gr. <i>lyo + phobos - frică</i>) comportarea moleculelor sau particulelor dispersate de a nu absorbi la suprafața lor molecule ale mediului de dispersie în soluțiile coloidale.
LIPAZĂ	enzimă de tip esterazic, catabolizează procesul de hidroliză a esterilor organici.
LIPAZĂ PANCREATICĂ	enzimă conținută în sucul pancreatic, care activează degradarea gliceridelor în acizi grași și glicerol.
LIPAZEMIE	concentrația serică de lipată.
LIPECTOMIE	excizie de țesut adipos la un subiect obez.
LIPEMIE	(lat. <i>lipos – grăsime + haima - sânge</i>) prezența lipidelor în sânge.
LIPIDE	substanțe organice, componente ale materiei vii, constituite din acizi grași și derivați ai acestora.
LIPIDOZĂ	sin. lipoidoză, infiltrația cu grăsimi a celulelor organismului.
LIPOATROFIE	lipsa țesutului conjunctivoadipos subcutanat
LIPOCAIC	(gr. <i>lipos + kao – ard, desfac</i>) hormon sau substanțe cu rol în metabolismul grăsimilor care previn depozitarea acestora în ficat.
LIPOCEL	(gr. <i>lipos + kele – umflătură, hernie</i>) hernia formată din țesut grasos.
LIPODISTROFIE	distrofie a țesutului conjunctivoadipos subcutanat, cu liză a grăsimilor și eliberare de acizi grași și glicerină.
LIPOFILIC	cu afinitate pentru țesutul adipos.
LIPOFUSCINĂ	pigment brun, granulat, aflat în interiorul celulelor epiteliale și conjunctive senescente sau care au suferit alterări degenerative.
LIPOGENEZĂ	proces biochimic de biosinteză a lipidelor; un regim bogat în glucide și lipide favorizează lipogeneza, cu formarea grăsimilor de rezervă, depozitarea acestora în țesutul adipos și implicit îngrășarea animalului.
LIPOLITIC	cu efect de distrugere a țesutului adipos.
LIPOLIZĂ	descompunere chimică a lipidelor.

LIPOM	(lat. <i>lipos</i> + <i>omos</i>) tumoare benignă de țesut adipos.
LIPOMATOZĂ	proces morbid caracterizat prin existența de mai multe tumori grăsoase în organism
LIPONECROZĂ	proces de moarte locală a țesutului gras într-o parte a organismului.
LIPOPEXIE	fixarea de grăsimi în organism.
LIPOPROTEIDE	heteroproteide constituite dintr-o componentă proteică și o componentă neproteică de natură lipidică; participă la structura celulelor, mitocondriilor, membranelor celulare, reticulului endoplasmatic, tecilor de mielină ale neuronilor.
LIPOPROTEINLIPAZĂ	enzimă care determină lipoliza.
LIPOSARCOM	tumoare malignă a țesutului gras
LIPOSOLUBIL	substanță solubilă în structurile lipidice.
LIPOTIMIE	(gr. <i>leipein</i> – a lipsi + <i>thymos</i> – suflet, spirit) popular leșin; pierdere bruscă, de scurtă durată, a conștienței, cu relaxare parțială sau completă, datorată scăderii marcate a presiunii sanguine.
LIPOTROP	1. (gr. <i>lipos</i> + <i>tropain</i> – a îndrepta spre, a se întoarce) factor care previne acumularea de grăsimi în ficat. 2. proprietatea unor substanțe chimice de a se fixa electiv pe țesutul adipos.
LIPURIE	eliminarea de substanțe grase prin urină, observată în unele afecțiuni grave ale ficatului, pancreasului și rinichilor.
LISERGIC (ACID)	substanță halucinogenă experimentată în psihiatrie ca psihodislectic, a fost retras din uz în 1966 din cauza mării sale toxicități.
LISFRANC (ARTICULAȚIA)	sin. articulația tarso-metatarsiană.
LISTERIA	gen de bacterii aerobe din familia <i>Corynebacteriaceae</i> ; cuprinde bacili grampozitivi, scurți, mobili, cu cili peritrichi; specia <i>Listeria monocitogenes</i> este patogenă pentru om și animale.
LITECTOMIE	(gr. <i>lithos</i> – piatră + <i>ektome</i> - ablație) extragerea prin manopere chirurgicale a unor calculi.
LITEMIE	nivelul litiului în sânge.
LITIAZĂ	sin. calculoză; formarea de calculi (concrețiuni) în diferite cavități sau canale anatomice.
LITOGENE	care generează formarea de calculi.
LITOLITIC	(gr. <i>lithos</i> + <i>lysis</i> - dizolvare) substanțe capabile să distrugă calculii din organism.
LITOTRIPSIE	(gr. <i>lithos</i> + <i>triptes</i> – cel care sfarmă) metodă fizică sau chimică de mărunțire a unui calcul în organism.
LITOPEXIE	(gr. <i>litos</i> + <i>pexis</i> - fixare) fixarea de calculi într-un organ sau țesut, termanul este utilizat cu predilecție pentru concrețiunile tofice cu consistență mare care se formează în țesutul adipos la gutoși.
LITTLE (BOALA)	după Little William John, (1810-1894); sin. displegie spastică infantilă; paralizie spastică, congenitală, datorată ageneziei fasciculelor nervoase piramidale, îmbracă forme de paraplegie, tetraplegie sau monoplegie.
LITOSFERĂ	(gr. <i>lithos</i> -piatră) partea solidă a scoarței terestre.
LIZAT	produs de distrugere (liză) a unor structuri biologice.
LIZĂ	1. (gr. <i>lyssa</i> - turbare) 2. (gr. <i>lysis</i> - dizolvare, distrucție) dizolvarea unor celule sau bacterii de către lizine, 3. diminuarea treptată a temperaturii corpului în febră sau atenuarea gradată a unor simptome (sin. termoliză) .
LIZEREU	(fr. <i>lisere</i> – panglică îngustă ce mărginește o suprafață) linie evidentă ce mărginește o suprafață (ex. lizereu gingival, dunga colorată care apare în jurul dinților, mărginește gingia, în intoxicațiile cu metale grele).

LIZINĂ	aminoacid esențial, strict indispensabil în alimentația animalelor, mai ales pentru porci și păsări; are importanță în sinteza proteinelor corporale, în funcția de reproducție și în formarea țesuturilor.
LIZOFORM	lichid transparent, ușor gălbui, cu miros înecăcios, care, amestecat cu apă, dă soluții spumoase; se obține din amestecul a 40% formol, 40% săpun și 20% alcool etilic și se folosește în dezinfecție în concentrații de 1-5%.
LIZOGENIE	capacitatea unor bacterii de a produce bacteriofagi în generații succesive.
LIZOL	lichid omogen, brun-roșcat, cu miros neplăcut, persistent, obținut din amestecul, în părți egale, de crezoli bruți și săpun de potasiu, este folosit în dezinfecție în concentrații de 3-5%.
LIZOZIM	(gr. <i>lysis</i> + <i>zyme</i> - ferment) substanță bacteriolitică care se găsește în unele umori și secreții din organism precum și în albușul din ou.
LIZOZOM	mic organit intramicroplasmic vizibil cu microscopul electronic în celule. conține enzime, îndeosebi hidrolitice, care sunt eliberate în citoplasmă în cursul proceselor citolitice.
LOB	(lat. <i>lobus</i> - petec, lob) porțiune sau subdiviziune macroscopică a unui organ compact, parenchimos.
LOBECTOMIE	ablația chirurgicală a unui lob de organ (ex. pulmon, ficat).
LOBITĂ	inflamația unui lob.
LOBOTOMIE	secțiune chirurgicală a fibrelor nervoase care merg de la cortexul lobului frontal, folosit ca tratament al unor tulburări psihice.
LOCOMOȚIE	acțiune de deplasare a animalului de la un punct la altul, cu ajutorul membrilor, care se mișcă simultan și succesiv după felul mersului.
LOCUS	(lat. <i>locus</i> - loc) localizare fizică a genei pe cromozomi; reprezintă distanța ocupată de genă în grupul ligatural (în același locus, gena are în mod natural două sau mai multe alele), pe cromozomii omologi genele omoloage ocupă același locus.
...LOGIE	(gr. <i>logos</i> - vorbire) în cuvinte compuse are semnificația de: studiu, știință, vorbire despre.
LOGOPEDIE	ansamblul mijloacelor destinate să corijeze defectele de pronunție la copil.
LOGOREE	vorbire inepuizabilă; nevoie irezistibilă de a vorbi, observată la unii bolnavi mentali, aflați în faza de surescitare.
LOHII	(gr. <i>locheia</i> , <i>lochos</i> - naștere) scurgeri din uter, sanguinolente, serosanguinolente, sau seroase, întâlnite în perioada lăuziei la femele.
LOJĂ	cavitate, mai mult sau mai puțin bine delimitată, în care se găsește un organ sau o altă structură anatomică.
LOMBALGIE	durere în regiunea lombară, de origine vertebrală, musculară.
LOMBAR	(lat. <i>lombus</i> - șale) regiunea din coloana vertebrală situată între regiunea spinării și regiunea sacrală.
LOMBARTROZĂ	artroza coloanei vertebrale.
LOMBOSCIATICĂ	durere pe traiectul nervului sciatic, situată în zona lombară.
LOMBOTOMIE	incizie a regiunii dorsale, destinată a permite cale de acces la organele subjacente.
LONGEVITATE	1. (lat. <i>longus</i> - lung; <i>aevum</i> - vârstă) durată neobișnuit de mare a vieții unui organism, depășind media de vârstă normală; 2. durata vieții unui animal sau a unei plante.
LONGILIN	se spune despre un individ care are corpul alungit și foarte svelt, iar membrele lungi și gracile.
LOOSER (LINIA)	în radiologia oaselor, bandă subțire, clară, transparentă, metafizară sau diafizară, observată uneori în osteomalacie și alte osteite decalcificate.
LORDOSCOLIOZĂ	lordoză asociată cu scolioză.
LOȚIUNE	1. (lat. <i>lotio</i> - spălare) spălarea unei porțiuni sau a corpului întreg, 2. lichidul cu care se face spălarea corpului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

LOVITURĂ ÎN LANCE	depresiune musculară întâlnită înaintea spetei.
LOVITURĂ ÎN SECURE	depresiune musculară, mai mult sau mai puțin pronunțată, întâlnită la trecerea dintre gât și grebăn.
LOWENSTEIN (MEDIUL)	mediu de cultură foarte folosit pentru izolarea bacililor din genul <i>Mycobacterium</i> .
L.T.H.	abr. hormon luteotrop.
LUBRIFIERE	ungere, umidificare; inserarea unui lichid vâscos, care se pune între două corpuri care se freacă.
LUCILLIA	diptere colorate, din familia <i>Calliphoridae</i> , cu reflexe metalice verzui, albastrii sau auriu, care depun ouă pe plăgi sau piele, producând miaze.
LUCITĂ	leziune cutanată produsă de lumina solară.
LUDIC	care se referă la joc.
LUES	1. (lat. <i>lues - epidemie</i>) sin. sifilis. 2. termen vechi folosit pentru toate bolile venerice la om.
LUETĂ	sin. omușor, proeminență mediană a marginii posterioare a vălului palatin.
LUETIC	care se referă la luetă; persoană care suferă de sifilis.
LUGOL	soluție iod-iodurată (iod, iodură de potasiu), utilizată ca reactiv, antimicotic, dezinfectant, antihelmintic etc.
LUMBAGO	sin. mialgie lombară; sindrom caracterizat prin dureri și contractură în masele musculare lombare.
LUMEN	1. spațiul din interiorul unui organ sau formațiune tubulară, cum ar fi vasele sanguine și limfatic, intestinul etc.; 2. unitate de flux luminos egală cu fluxul luminos emis în unitate de unghi solid de o sursă punctiformă.
LUNULĂ	zonă albicioasă în formă de semicerc, situată la suprafața unghiei, de partea rădăcini sale.
LUPIN	plantă anuală din familia <i>Leguminoase</i> .
LUPININA	toxialcaloid din lupin (<i>Lupinus</i>).
LUPULUS	vezi <i>Humulus lupulus</i> .
LUPUS	(lat. <i>lupus - lup</i>), abr. L.E.S., (lupus eritematos sistemic), afecțiune articulară inflamatorie cronică, cu manifestări cutanate (eritem în fluture) și afectare renală.
LURIA (MANEVRA)	procedeu ce constă din a cere bolnavului să atingă marginea patului cu palma apoi cu muchia mâinii, rapid și succesiv, apoi cu pumnul, pentru a depista eventualele leziuni ale circumvoluțiilor cerebrale frontale.
LUTEINĂ	(lat. <i>luteus - galben</i>) sin. desuet pt. progesteron, hormon secretat de corpul galben.
LUTEINIZARE	transformarea ovarului prin secreția progesteronului (luteinizarea tecii interne, transformarea foliculului dehiscent în corp galben etc.).
LUTEOSTIMULINĂ	sin. gonadotropina B.
LUX	(lat. <i>lux - lumină</i>) unitate de iluminat în sistemul metric.
LUXAȚIE	deplasarea anormală, una față de alta, a extremităților osoase în articulație.
LYELL (SINDROM)	sin. epidermoliză toxică cutanată, neuroliză ectodermică buloasă; sindrom de piele opărită, uneori cu caracter hemoragic, prin mecanism alergotoxic, ca urmare a unei intoleranțe medicamentoase.
LYMPOCYSTIS	viroză nespecifică produsă de un virus hexagonal, cu evoluție cronică care apare la peștii marini cum sunt <i>Pleuronectidele</i> (frecvent), <i>Mullus</i> (mai rar), <i>Fundulus</i> , <i>Roccus</i> etc.; peștii bolnavi au excrescențele granulate, verucoase pe corp, cap și înotătoare.
LYS	simbol pentru lizină.